

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8049/2549

นางแก้วลา สร้อยเพชรโจทก์ นางทิพย์ สร้อยเพชรจำเลย พระธรรมนูญศาลยุติธรรม ม. 17, ม. 25

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำฟ้องของโจทก์กล่าวอ้างว่าโจทก์ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาท โดยทำนาทุกปีด้วยเจตนาเป็นเจ้าของตลอดมา แต่ปรากฏตามคำฟ้องว่า จำเลยได้โต้แย้งว่าที่พิพาทเป็นของจำเลย และห้ามโจทก์เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาท คำขอท้ายฟ้องโจทก์ขอให้ศาลพิพากษาว่าโจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองในที่พิพาท และห้ามจำเลยเข้าเกี่ยวข้องอีกต่อไป สภาพแห่งคำฟ้องและคำขอบังคับจึงเป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องเรียกเอาที่ดินที่พิพาทที่จำเลยปฏิเสธว่าไม่ใช่ที่ดินของโจทก์ แต่เป็นทรัพย์มรดกที่ตกทอดแก่จำเลยมาเป็นของโจทก์ ซึ่งหากศาลพิพากษาให้โจทก์ชนะคดี โจทก์ย่อมได้ไปซึ่งสิทธิครอบครองหรือความเป็นเจ้าของในที่พิพาท จึงเป็นคดีมีทุนทรัพย์โดยทุนทรัพย์เท่ากับราคาที่ดินพิพาท เมื่อมีราคาไม่เกินสามแสนบาท จึงอยู่ในอำนาจศาลแขวงที่จะพิจารณาพิพากษาตาม พ.ร.บ.พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25 (4)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อประมาณปี 2518 นายสุญหรือศูนย์หรือศูนย์ แต้มทอง ได้ยกที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3) เลขที่ 13 ตำบลยาง อำเภอสว่างภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ราคา 100,000 บาท ให้แก่โจทก์ แต่ยังมีได้จดทะเบียนโอน โจทก์ได้เข้าครอบครองทำประโยชน์ทำนาทุกปีตลอดมาโดยเจตนาเป็นเจ้าของด้วยความสงบเปิดเผยเป็นเวลากว่า 20 ปี ต่อมาปลายปี 2546 จำเลยได้ห้ามโจทก์มิให้เข้าไปครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินดังกล่าวอ้างว่าเป็นทรัพย์มรดกของนายสุญหรือศูนย์หรือศูนย์บิดาจำเลยที่ตกทอดได้แก่จำเลย เป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายขอให้พิพากษาว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3) เลขที่ 13 ตำบลยาง อำเภอสว่างภูมิ จังหวัดสุรินทร์ ห้ามจำเลยเข้าเกี่ยวข้องอีกต่อไป ศาลชั้นต้นตรวจคำฟ้องแล้วเห็นว่า คำฟ้องของโจทก์เป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแขวง จึงมีคำสั่งไม่รับฟ้อง คืนค่าขึ้นศาลให้โจทก์ โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณาชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่าโจทก์ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทโดยทำนาทุกปีตลอดมาโดยเจตนาเป็นเจ้าของด้วยความสงบเปิดเผย ตั้งแต่ปี 2518 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 20 ปี เมื่อปลายปี 2546 จำเลยได้ห้ามโจทก์มิให้เข้าไปครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทอ้างว่าเป็นทรัพย์มรดกของนายสุญหรือศูนย์หรือศูนย์บิดาจำเลยที่ตกทอดได้แก่จำเลย ขอให้พิพากษาว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิครอบครองที่พิพาทและห้ามจำเลยเข้าเกี่ยวข้องอีกต่อไปดังนี้ เห็นว่า แม้คำฟ้องของโจทก์จะกล่าวอ้างว่าโจทก์ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาท โดยทำนาทุกปีด้วยเจตนาเป็นเจ้าของตลอดมาแล้วก็ตาม แต่ปรากฏตามคำฟ้องว่า จำเลยได้โต้แย้งว่าที่พิพาทเป็นของจำเลย และห้ามโจทก์เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่พิพาทคำขอท้ายฟ้องโจทก์ขอให้ศาลพิพากษาว่า

โจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองในที่พิพาท และห้ามจำเลยเข้าเกี่ยวข้องอีกต่อไป สภาพแห่งคำฟ้องและคำขอบังคับจึงเป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องเรียกเอาที่ดินที่พิพาท ที่จำเลยปฏิเสธว่าไม่ใช่ที่ดินของโจทก์ แต่เป็นทรัพย์สินมรดกที่ตกทอดแก่จำเลยมาเป็นของโจทก์ ซึ่งหากศาลพิพากษาให้โจทก์ชนะคดี โจทก์ย่อมได้ไปซึ่งสิทธิครอบครองหรือความเป็นเจ้าของในที่พิพาทจึงเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดปล่อยทุกข้ออ้างอาจคำนวณเป็นราคาส่งได้ หรือเป็นคดีมีทุนทรัพย์ โดยทุนทรัพย์เท่ากับราคาที่ดินที่พิพาท เมื่อที่พิพาทมีราคาไม่เกินสามแสนบาท คดีจึงอยู่ในอำนาจของศาลชั้นต้นซึ่งเป็นศาลแขวงที่จะพิจารณาพิพากษาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 17 ประกอบมาตรา 25 (4) ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของโจทก์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น" พิจารณาคำสั่งศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นรับคำฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ.

องค์คณะ

ประทีป เฉลิเมฆินทร์กุล · เรวัตร อิศราภรณ์ · ศิริชัย จิระบุญศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8049/2549>